

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: S. L., nar. X
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2024, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 9. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně odňal žalobkyni od 4. 10. 2023 invalidní důchod podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) a ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť žalobkyně již není invalidní, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %.

II. Žaloba a její podstatný obsah

3. Žalobkyně předně namítala, že posudkový lékař, na základě jehož posudku žalovaná odňala žalobkyni invalidní důchod, učinil svůj závěr by podrobněji zkoumal zdravotní stav žalobkyně. Tato rovněž nebyla na jednání přizvána, pročez si posudkový lékař nemohl učinit odpovídající představu o zdravotním postižení žalobkyně.
4. Posudkový lékař podle žalobkyně dále nezhodnotil její celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity. Není schopna pracovat 8, 5 hod. denně z důvodu hygieny kůže a nutnosti převazů rukou, nohou a zápěstí.
5. Žalobkyně též poukázala na to, že má invalidní důchod již od 22. 7. 1997. Chodila k posudkové komisi a nikdy nebyl problém. Nyní po jeho odnětí žije žalobkyně v permanentním stresu a to jejímu zdravotnímu stavu rozhodně nepřidá.
6. Žalobkyně měla tedy za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření podrobně shrnula průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, a platnou právní úpravu.
8. S ohledem na namítanou nesprávnost posouzení zdravotního stavu navrhla žalovaná přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění.
9. Za stavu v době podání vyjádření žalovaná setrvala na napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

11. Dne 5. 9. 2023 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) a ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. odňal žalobkyni od 4. 10. 2023 invalidní důchod. Správní orgán I. stupně tak rozhodl na základě posudku o invaliditě ze dne 21. 8. 2023, ve kterém posuzující lékař dospěl k závěru, že žalobkyně není invalidní, neboť u ní došlo k poklesu pracovní schopnosti z důvodu nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %.
12. Žalobkyně podala dne 5. 10. 2023 včasné námitky proti prvostupňovému rozhodnutí.
13. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 30. 11. 2023, č. j. LPS/2023/528-NR-UST_CSSZ, vypracovaném oddělením lékařské posudkové služby žalované dospěla posuzující lékařka MUDr. D. H. k závěru, že se u žalobkyně jedná o pokles pracovní schopnosti o 30 %. Posuzující lékařka shledala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení podle kapitoly XII. Postižení kůže a podkožního vaziva, položka 3b – středně těžké funkční postižení přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), které odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 25 - 35 %. Posudková lékařka přitom konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně stanovila na 30 %.
14. Na základě posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém se opřela o závěry a odůvodnění shora uvedeného posudku pro účely námitkového řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na potřebu provést důkaz přinejmenším posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
16. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.

18. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně. V případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
19. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobkyně má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidní a zároveň získá potřebnou dobu pojištění. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním a v jakém stupni. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
20. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
21. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
22. V projednávaném případě žalobkyně zpochybňovala závěry posudkových lékařů žalované ohledně míry poklesu její pracovní schopnosti, ze kterých vycházela žalovaná. S ohledem na to a s přihlédnutím k procesním návrhům stran soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, která soudu nakonec předložila řádný posudek ze dne 22. 10. 2024, ev. č. SZ/2024/2133-PH-6 (dále jen „**posudek MPSV**“). Posudek MPSV pak soud provedl jako důkaz při jednání, když sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat, neboť nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.
23. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise: MUDr. J. B., další lékař: MUDr. M. B. s odborností interní lékařství, tajemník: Bc. et Bc. L. J., DiS. Z posudku vyplývá, že žalobkyně při jednání komise byla přítomna, což umožnilo i provedení interního vyšetření při jednání přítomným přisedlícím internistou. Komise při zpracování posudku vyšla zejména z podkladů uvedených souhrnně na str. 2 posudku a dále zvláště citovaných na str. 2 - 3 posudku, dokumentace ČSSZ (PSSZ) a spisu Městského soudu v Praze včetně žaloby. Komise měla k dispozici i zdravotnickou dokumentaci předloženou žalobkyní.
24. Podle posudku MPSV rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně v době rozhodné pro posouzení je X recidivující v X a X ve X, kteroužto komise hodnotila podle kapitoly kapitoly XII. Postižení kůže a podkožního vaziva,

položka 3a – lehké funkční postižení přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, kterému odpovídá míra poklesu pracovní schopnosti 5 - 15 %. Posudková komise přitom stanovila konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně na horní hranici 15 %, kterou s ohledem na další zdravotní postižení podle ust. § 3 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila ještě o 10 % na celkových 25 %.

25. S tvrzeními žalobkyně se komise MPSV vypořádala zejména na str. 4 - 5 posudku MPSV s tím, že komise nehodnotila zdravotní postižení žalobkyně podle kapitoly XII, pol. 3b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, neboť u žalobkyně se nejednalo o výrazné projevy s časými exacerbacemi na rozsáhlejších plochách kůže nebo generalizované stabilizované formy se snížením výkonnosti při běžném zatížení. Komise dále vysvětlila, že komise nehodnotila zdravotní postižení žalobkyně podle kapitoly XII, pol. 3c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, protože v případě žalobkyně nešlo o těžké funkční postižení s rozsáhlými a opakovaně recidivujícími nebo generalizovanými formami bez dobré odpovědi na lokální nebo celkovou léčbu se značným snížením výkonnosti při obvyklém zatížení.
26. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20: *„Správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“* Dále srovnej rozsudek ze dne 25. 1. 2019, č. j. 8 Ads 138/2017 – 40: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
27. V souladu s tímto rozsudkem soud uvádí, že mu nepřísluší hodnotit posudek Ministerstva práce a sociálních věcí z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudek vychází. Soud může posudek hodnotit pouze z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Soud shledal, že posudek Ministerstva práce a sociálních věcí požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobkyně není invalidní (resp. že pokles pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedosáhl hranice 35 %), splňuje. Posudková komise objektivně a přesvědčivě zdůvodnila svůj závěr při posouzení procentního poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Komise rozhodovala

v řádném složení, kromě předsedy komise, posudkového lékaře, byl členem též lékař z oboru interní lékařství. Z posudku je také zřejmé, že posudková komise hodnotila veškerou potřebnou zdravotní dokumentaci, kterou měla k dispozici, s tím, že žalobkyně sama neuplatňovala neúplnost dokumentace ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Komise rovněž žalobkyni objektivně vyšetřila při jednání, kterého se žalobkyně zúčastnila. Z posudku rovněž vyplývá, že si posudková komise MPSV byla vědoma námitek žalobkyně, vzala v úvahu jí předložené lékařské nálezy a naopak nepřihlížela k těm nálezům, které byly vydány až po vydání napadeného rozhodnutí.

28. Posudková komise zhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně a dostatečně objasnila, proč se v detailu odchýlila od posudků zpracovaných v námitkovém řízení.
29. Pokud jde o námitku žalobkyně v tom směru, že ve složení posudkové komise MPSV chyběl lékař z oboru dermatologie, má soud za to, že přítomnost lékaře s touto specializací nebyla v tomto případě nezbytně nutná, když posudková komise měla k dispozici zdravotní dokumentaci ošetřujících lékařů žalobkyně s touto specializací a krom toho žalobkyně uplatňovala i komorbidity z jiných oborů. Z platné právní úpravy také nevyplývá, že jednání posudkové komise MPSV musí být vždy lékař právě s tou odborností, která pokrývá daný druh zdravotních obtíží, jež posuzovaná osoba uplatňuje. Nezbytná je toliko přítomnost lékaře s odborností posudkové lékařství.
30. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů posudku Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť se jedná o posudek přesvědčivý, celistvý a úplný, který je v zásadě v souladu s předchozími dvěma závěry posudkových lékařů v daném správním řízení. V rámci ústního jednání tento posudek provedl k důkazu o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Z jednání ani z doplňujícího posudku také nevyplývaly žádné podstatné skutečnosti, zejména pak takové, které by byly způsobilé zpochybnit závěry posudkové komise.
31. Námitky žalobkyně uplatněné v žalobě, jakož i v průběhu celého řízení, tak s ohledem na shora uvedené soud nemohl shledat důvodnými, když se s těmito navíc většinou vypořádal i sám posudek MPSV s ohledem na jejich ponejvíce odborný charakter.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl podle úst. § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: S. L., narozená dne X
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2024, č. j. X,

takto:

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2025, č. j. 20 Ad 3/2024-46, se opravuje údaj o dnu jeho vyhlášení tak, že datum „18. června 2024“ se nahrazuje datem „18. června 2025“.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2024, č. j. X.
2. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 20 Ad 3/2024-46.
3. Podle ustanovení § 54 odst. 4. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*
4. Soud se v písemném vyhotovení rozsudku ze dne 18. 6. 2025, č. j. 20 Ad 3/2024-46, dopustil písařské chyby, když v jeho závěrečné části uvedl jako den jeho vyhlášení 18. červen 2024. K vyhlášení rozsudku však došlo na jednání, které proběhlo 18. června 2025. Toto datum tak mělo být v písemném vyhotovení rozsudku uvedeno jako datum jeho vyhlášení.
5. Protože soud tuto zjevnou nesprávnost zjistil až po doručení písemného vyhotovení rozsudku, provedl podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tímto opravným usnesením její opravu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze, dne 1. prosince 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce